

<p>ΤΗΙ ΠΕΜΠΤΗΙ ΤΗΣ Α' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΜΕΓΑ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 2-197-204). ΤΜΗΜΑ ΜΕΓΑΛΟΥ ΚΑΝΟΝΟΣ Στίχος: Ἐλέησόν με ὁ Θεός, ἐλέησόν με. ᾨδὴ Α'. Ὁ Εἰρμός.</p> <p>«Βοηθὸς καὶ σκεπαστῆς, ἐγένετό μοι εἰς σωτηρίαν, οὗτός μου Θεός, καὶ δοξάσω αὐτόν, Θεὸς τοῦ Πατρὸς μου, καὶ ὑψώσω αὐτόν· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται». (Δίς).</p> <p>Ὁ Ἄμνος ὁ τοῦ Θεοῦ, ὁ αἴρων πάντων τὰς ἁμαρτίας, ἄρον τὸν κλοιὸν ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρύν, τὸν τῆς ἁμαρτίας, καὶ ὡς εὐσπλαγχνός μοι δός, δάκρυα κατανύξεως.</p> <p>Σοὶ προσπίπτω Ἰησοῦ. Ἡμάρτηκά σοι ἰλάσθητί μοι, ἄρον τὸν κλοιὸν ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρύν, τὸν τῆς ἁμαρτίας, καὶ ὡς εὐσπλαγχνος Θεός, μετανοοῦντα δέξαι με.</p> <p>Μὴ εἰσέλθῃς μετ' ἐμοῦ, ἐν κρίσει φέρων μου τὰ πρακτέα, λόγους ἐκζητῶν, καὶ εὐθύνων ὀρμάς, ἀλλ' ἐν οἰκτιρμοῖς σου, παρορῶν μου τὰ δεινά, σῶσόν με Παντοδύναμε.</p> <p>Μετανοίας ὁ καιρὸς, προσέρχομαί σοι τῷ Πλαστοργῷ μου, ἄρον τὸν κλοιὸν ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρύν, τὸν τῆς ἁμαρτίας, καὶ ὡς εὐσπλαγχνός μοι δός, δάκρυα κατανύξεως.</p> <p>Τὴν οὐσίαν τῆς ψυχῆς, καταναλώσας τῇ ἁμαρτία, ἔρημος εἰμι ἀρετῶν εὐσεβῶν, λιμώπτων</p>		<p>ΠΕΜΠΤΗ Α'. ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ. (ΚΑΘΑΡΗ ΠΕΜΠΤΗ). ΜΕΓΑΛΟ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟ. (Συλλειτουργικό. Σελ. 173-197-204). ΤΜΗΜΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΚΑΝΟΝΑ Στίχος: Ἐλέησέ με, Θεέ μου, ἐλέησέ με. ᾨδὴ Α'.</p> <p>Βοηθὸς καὶ σκεπαστῆς ἔγινε γιὰ τὴ σωτηρία μου· Αὐτός εἶναι Θεός μου καὶ θά τόν δοξάσω· Εἶναι Θεός τοῦ Πατέρα μου καὶ θά τόν ὑψώσω· Διότι εἶναι ὑπερβολικά δοξασμένους.</p> <p>Ἐὖ ὁ Ἄμνος (τὸ ἀρνί) τοῦ Θεοῦ πού σηκώνεις τίς ἁμαρτίες ὄλων, πᾶρε ἀπό μένα τὴ βαριά θηλειά τῆς ἁμαρτίας, καὶ ὡς εὐσπλαχνος δός μου δάκρυα κατανύ- ξεως.</p> <p>Πέφτω στὰ πόδια σου, Ἰησοῦ· Ἀμάρτησα σ' ἐσένα, συγχώρεσέ με, πᾶρε ἀπό μένα τὴ βαριά θηλειά τῆς ἁμαρτίας, καὶ ὡς εὐσπλαχνος δός μου δάκρυα κατανύ- ξεως.</p> <p>Μὴν μπεις σέ δίκη μ' ἐμένα παρουσιάζοντας αὐτὰ πού ἔπρεπε νά πράξω, ἀπαιτώντας τούς λόγους (τίς αἰτίες) καὶ τὰ κίνητρα τῶν ἁμαρτιῶν, ἀλλὰ μέ τὴν εὐσπλαχνία σου, παραβλέποντας τὰ κακά σῶσε με, Πα- ντοδύναμε.</p> <p>Εἶναι καιρὸς μετανοίας, καὶ πλησιάζω σ' ἐσένα τὸν Πλαστοργό μου· Πᾶρε ἀπό μένα τὴ βαριά θηλειά τῆς ἁμαρτίας, καὶ ὡς εὐσπλαχνος δός μου ἄφεση τῶν παρα- πτωμάτων.</p> <p>Ἀφοῦ κατανάλωσα τὴν περιουσία τῆς ψυχῆς στίς ἄσωτίες, εἶμαι ἔρημος ἀπὸ εὐσεβεῖς ἀρετές, καὶ πεινα-</p>
--	--	--

δὲ κράζω ὁ ἐλέους χορηγός, προφθάσας σὺ με οἴκτειρον.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν

Ἐποκύψασα Χριστοῦ, τοῖς θείοις νόμοις, τούτῳ προσῆλθες, τὰς τῶν ἡδονῶν ἀκαθέκτους ὁρμάς, λιποῦσα καὶ πᾶσαν, ἀρετὴν πανευλαβῶς, ὡς μίαν Σὺ κατώρθωσας.

Δόξα...

Ἐπερούσιε Τριάς, ἡ ἐν Μονάδι προσκυνουμένη, ἄρον τὸν κλοιόν, ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρύν, τὸν τῆς ἁμαρτίας, καὶ ὡς εὐσπλαγχνός μοι δός, δάκρυα καταλύξεως.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Θεοτόκε ἡ ἐλπίς, καὶ προστασία τῶν σὲ ὑμνούντων, ἄρον τὸν κλοιόν, ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρύν, τὸν τῆς ἁμαρτίας, καὶ ὡς Δέσποινα ἀγνή, μετανοοῦντα δέξαι με.

Ωιδὴ Β'. Ὁ Εἰρμός.

Ἴδετε ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἶμι Θεός, ὁ μάννα ἐπομβρήσας, καὶ τὸ ὕδωρ ἐκ πέτρας, πηγάσας πάλαι ἐν ἐρήμῳ τῷ λαῷ μου, τῇ μόνη δεξιᾷ, καὶ τῇ ἰσχυρῇ τῇ ἐμῇ. (Δίς).

Ἄνδρα ἀπέκτεινα, φησίν, εἰς μάλωπα ἐμοί, καὶ νεανίσκον εἰς τραῦμα, Λάμεχ θρηνηῶν ἐβόα· σὺ δὲ οὐ τρέμεις ὦ ψυχὴ μου, ῥυπωθεῖσα, τὴν σάρκα καὶ τὸν νοῦν, κατασπιλώσασα.

Πύργον ἐσοφίσω, οἰκοδομηῆσαι, ὦ ψυχὴ, καὶ

σμένος κράζω Ἐσὺ ὁ Πατέρας τῆς εὐσπλαχνίας, πρόφθασε καὶ σπλαχνίσου με.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε γιὰ μᾶς.

Ἀφοῦ ὑπάκουσες στοὺς θεϊκοὺς νόμους τοῦ Χριστοῦ, ἦλθες κοντὰ του, ἀφοῦ ἐγκατέλειψες τίς ἀκάθεκτες (ἀσυγκράτητες) ὁρμές τῶν ἡδονῶν, καὶ μέ εὐλάβεια ἐσὺ κατόρθωσες ὅλες τίς ἀρετές ὡς μία.

Δόξα...

Ἐπερφυσικὴ Τριάδα, πού σέ προσκυνοῦμε ὡς Μονάδα, πᾶρε ἀπὸ μένα τὴ βαριά θηλειὰ τῆς ἁμαρτίας, καὶ ὡς εὐσπλαχνος δός μου δάκρυα καταλύξεως.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Θεοτόκε ἡ ἐλπίδα καὶ προστασία, αὐτῶν πού σέ ὑμνοῦν, πᾶρε ἀπὸ μένα τὴ βαριά θηλειὰ τῆς ἁμαρτίας, καὶ ὡς Κυρία ἀγνή δέξε με μετανοημένο.

Ωιδὴ Β'.

Δεῖτε, δεῖτε, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεός, πού ἔβρεξα τὸ Μάννα, καὶ πηγάσα παλαιὰ τὸ νερό ἀπὸ πέτρα στὴν ἔρημο γιὰ τὸ λαό μου, μέ μόνο τὸ δεξί μου χέρι καὶ τὴ δική μου δύναμη. (Δίς).

Ὁ Λάμεχ θρηνηῶντας φώναζε· Σκότωσα ἕναν ἄνδρα γιὰ τὴ δυστυχία μου καὶ ἕναν νέον γιὰ τὸ κακό μου· (Ἄλλῃ ἐρμηνεία: Σκότωσα ἕναν ἄνδρα, γιατί μέ πλήγωσε, καὶ ἕναν νέο, γιατί μέ τραυμάτισε) Ἐσὺ ὅμως ψυχὴ μου, δὲν τρέμεις πού εἶσαι βρώμικη, ἐπειδὴ καταμόλυνες τὸ σῶμα καὶ τὸν νοῦ.

Πύργο σοφίσθηκες (ἔβαλες μέ τὸ νοῦ σου), νά οἴκο-

ὀχύρωμα πῆξαι, ταῖς σαῖς ἐπιθυμίαις· εἰμὴ συνέχεεν ὁ κτίστης τὰς βουλὰς σου, καὶ κατέαξεν εἰς γῆν, τὰ μηχανήματά σου.

Ὡπῶς ἐζήλωσα, Λάμεχ τὸν πρόην φονευτήν, τὴν ψυχὴν ὡσπερ ἄνδρα, τὸν νοῦν ὡς νεανίσκον, ὡς ἀδελφὸν δέ μου τὸ σῶμα ἀποκτείνας, ὡς Κάϊν ὁ φονεὺς, ταῖς φιληδόνοις ὀρμαῖς!

Ἐβρεξε Κύριος, παρὰ Κυρίου πῦρ ποτέ, ἀνομίαν ὀργῶσαν, πυρπολήσας Σοδόμων· σὺ δὲ τὸ πῦρ ἐξέκαυσας τὸ τῆς γεέννης, ἐν ᾧ μέλλεις ψυχὴ, συγκατακαίεσθαι πικρῶς.

Τέτρωμαι, πέπληγμα· ἰδοὺ τὰ βέλη τοῦ ἐχθροῦ, τὰ καταστίξαντά μου, τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα· ἰδοὺ τὰ τραύματα, τὰ ἔλκη, αἱ πηρώσεις, βοῶσι τὰς πληγὰς, τῶν αὐθαιρέτων μου παθῶν.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἦλωσας χεῖράς σου, πρὸς τὸν οἰκτίρμονα Θεόν, Μαρία ἐν ἀβύσσῳ, κακῶν βυθιζομένη, καὶ ὡς τῷ Πέτρῳ φιλανθρωπῶς χεῖρα βοήθειας, ἐξέτεινε τὴν σὴν, ἐπιστροφὴν πάντως ζητῶν.

Δόξα...

Ἀναρχε ἄκτιστε, Τριάς ἀμέριστε Μονάς, μετανοοῦντά με δέξαι, ἡμαρτηκότα σῶσον, σὸν εἰμι πλάσμα, μὴ παρίδης, ἀλλὰ φεῖσαι καὶ ῥῦσαι, τοῦ πυρὸς τῆς καταδίκης με.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἄχραντε Δέσποινα, Θεογεννήτορ ἡ ἐλπίς, τῶν

δομήσεις, ψυχὴ, καὶ νὰ κατασκευάσεις τεῖχος μέ τις δικές σου ἐπιθυμίες, ἐὰν δὲν ἐπέφερε σύγχυση στὰ σχέδιά σου ὁ Κτίστης, καὶ δὲ συνέτριβε στὴ γῆ τὰ μηχανήματά σου

Ὡπῶς ζήλεψα τὸν Λάμεχ τὸν παλιό φονιά, καὶ σκότωσα μέ τις φιλήδονες ὀρμές, ὅπως ὁ Κάϊν ὁ φονιάς, ὡς ἄνδρα τὴν ψυχὴ μου, ὡς νέο τό νοῦ μου, καὶ ὡς ἀδελφὸ μου τό σῶμα μου.

Ὁ Κύριος κάποτε ἔβρεξε φωτιά ἀπὸ τὸν οὐρανό, καὶ ἔκαψε τὴν ἄγρια ἀμαρτία τῶν Σοδόμων· Κι ἐσύ ἀναψες, ψυχὴ μου, τὴ φωτιά τῆς κολάσεως, ὅπου πρόκειται νὰ καίεσαι πικρά.

Εἶμαι τραυματισμένος, πληγωμένος· Νά, τὰ βέλη τοῦ ἐχθροῦ, τὰ ὁποῖα γέμισαν μέ στίγματα τὴν ψυχὴ μου καὶ τό σῶμα· Νά, τὰ τραύματα, τὰ ἔλκη (οἱ πληγές), οἱ ἀναπηρίες μου, φανερώνουν τις πληγές τῶν θεληματικῶν μου παθῶν.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε γιά μᾶς.

Ἄπλωσες τὰ χέρια σου στόν εὐσπλαχνο Θεό, καθὼς βυθιζόσουν στήν ἀβυσσο τῶν κακῶν· Καὶ ὅπως στόν Πέτρο μέ φιλανθρωπία σοῦ ἄπλωσε χεῖρι βοήθειας ἐπιζητῶντας ἐξάπαντος τὴ δική σου ἐπιστροφή.

Δόξα...

Ἀναρχη, ἄκτιστη, Τριάδα ἀχώριστη Μονάδα, δέξου με μετανοημένο, ἂν καὶ ἀμάρτησα, σῶσε με· Εἶμαι δικό σου πλάσμα μὴ μέ ἀγνοήσεις, ἀλλὰ λυπήσου με καὶ λύτρωσέ με ἀπὸ τὴ φωτιά τῆς καταδίκης μου.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίο.

Ἀμόλυνη Κυρία Θεογεννήτρια, ἡ ἐλπίδα αὐτῶν πού

εἰς σέ προστρεχόντων, καὶ λιμὴν τῶν ἐν ζάλη, τὸν ἐλεήμονα καὶ Κτίστην καὶ Υἱόν σου, ἰλέωσαι καὶ μοί, ταῖς ἰκεσίαις ταῖς σαῖς.

Ωιδὴ Γ'. Ὁ Εἰρμός.

«Στερέωσον Κύριε, ἐπὶ τὴν πέτραν τῶν ἐντολῶν σου, σαλευθεῖσαν τὴν καρδίαν μου ὅτι μόνος Ἅγιος, ὑπάρχεις καὶ Κύριος». (Δίς).

Τῇ Ἄγαρ πάλαι ψυχῇ, τῇ Αἰγυπτία παρωμοιώθης, δουλωθεῖσα τὴν προαίρεσιν, καὶ τεκοῦσα, νέον Ἰσμαήλ, τὴν αὐθάδειαν.

Τὴν Ἰακώβ κλίμακα, ἔγνωσ ψυχῇ μου δεικνυομένην, ἀπὸ γῆς πρὸς τὰ οὐράνια, τί μὴ ἔσχες, βάσιν ἀσφαλῆ, τὴν εὐσέβειαν;

Τὸν Ἱερέα Θεοῦ, καὶ βασιλέα μεμονωμένον, τοῦ Χριστοῦ τὸ ἀφομοίωμα, τοῦ ἐν κόσμῳ, βίου ἐν ἀνθρώποις μιμήθητι.

Ἐπίστρεψον στέναξον, ψυχῇ ἀθλία πρὶν ἢ τοῦ βίου, πέρας λάβῃ ἢ πανηγυρις, πρὶν τὴν θύραν κλείσῃ, τοῦ νυμφῶνος ὁ Κύριος.

Μὴ γένη στήλη ἀλός, ψυχῇ στραφεῖσα εἰς τὰ ὀπίσω, τὸ ὑπόδειγμα φοβείτω σε, τῶν Σοδόμων, ἄνω εἰς Σηγῶρ διασώθητι.

Τὴν δέησιν Δέσποτα, τῶν σὲ ὑμνούντων μὴ ἀπορρίψῃς, ἀλλ' οἰκτεῖρησον φιλόφρονε, καὶ παράσχου, πίστει αἰτουμένοις τὴν ἄφεσιν.

Δόξα...

Μονὰς ἀπλῆ ἄκτιστε, ἀναρχε φύσις ἢ ἐν Τριάδι, ὑμνουμένη ὑποστάσεων, ἡμᾶς σῶσον,

καταφεύγουν σ' ἐσένα, τὸ λιμάνι αὐτῶν πού βρίσκονται μέσα στή ζάλη, κάνε συγχωρητικό τὸν ἐλεήμονα καὶ Κτίστη καὶ Υἱό σου καὶ γιὰ μένα.

Ωιδὴ Γ'. Ὁ Εἰρμός.

Στερέωσε, Κύριε, ἐπάνω στὴν πέτρα τῶν ἐντολῶν σου τὴν καρδιά μου πού ταράχθηκε· Διότι εἶσαι ὁ μόνος Ἅγιος καὶ Κύριος. (Δίς

Ψυχῇ μου, ὁμοιώθηκες μέ τὴν παλαιά Ἄγαρ τὴν Αἰγύπτια, ἐπειδὴ ὑποδουλώθηκες κατὰ τὴν προαίρεση, καὶ ἐγέννησες νέο Ἰσμαήλ, τὴν αὐθάδεια.

Ψυχῇ μου, γνωρίζεις γιὰ τὴ σκάλα πού φάνηκε στὸν ὕπνο τοῦ Ἰακώβ, νὰ φθάνει ἀπὸ τὴ γῆ στὰ οὐράνια· Γιατί δὲν κράτησες ὡς βάση σίγουρη τὴν εὐσέβεια;

Μιμήσου στὴν γήινη ζωὴ σου μεταξύ τῶν ἀνθρώπων τὸν μοναδικό Ἱερέα καὶ Βασιλέα (τὸν Μελχισεδέκ), τὸ ὁμοίωμα τοῦ Χριστοῦ.

Γύρνα πίσω, στέναξε, ἀθλία ψυχῇ μου, πρὶν τελειώσει τὸ πανηγύρι τῆς ζωῆς, πρὶν νὰ κλείσει ὁ Κύριος τὴν πόρτα τοῦ νυφικοῦ θαλάμου.

Μὴ γίνεις, ψυχῇ μου, στήλη ἄλατος στρέφοντας πρὸς τὰ πίσω· Νὰ σὲ φοβίζει τὸ ὑπόδειγμα τῶν Σοδόμων (ἡ γυναίκα τοῦ Λώτ)· Φύγε ψηλά στὴ Σηγῶρ, γιὰ νὰ σωθεῖς.

Κύριε, μὴ ἀπορρίψεις τὴ δέηση, αὐτῶν πού σὲ ὑμνοῦν· Ἀλλὰ σπλαχνίσου τους, Κύριε, καὶ δῶσε τὴ συγχώρηση, ὅταν μέ πίστη τὴ ζητοῦν.

Δόξα...

Μονάδα ἀπλῆ ἄκτιστη, Φύση πού δὲν ἔχεις ἀρχὴ καὶ ὑμνεῖσαι σὲ τρία Πρόσωπα, σῶσε ἐμᾶς, πού

<p>πίστει προσκυνούντας τὸ κράτος σου. Καὶ νῦν... Θεοτοκίον. Τὸν ἐκ Πατρὸς ἄχρονον, Υἱὸν ἐν χρόνῳ Θεογεννήτορ, ἀπειράνδρως ἀπεκύησας, ξένον θαῦμα! μείνασα Παρθένος θηλάζουσα. ᾨδὴ Δ'. Ὁ Εἰρμός. «Ἀκήκοεν ὁ Προφήτης, τὴν ἔλευσίν σου Κύριε, καὶ ἐφοβήθη, ὅτι μέλλεις ἐκ Παρθένου τίκτεσθαι, καὶ ἀνθρώποις δείκνυσθαι, καὶ ἔλεγεν· Ἀκήκοα τὴν ἀκοήν σου, καὶ ἐφοβήθην, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε». (Δίς). Ὁ χρόνος ὁ τῆς ζωῆς μου, ὀλίγος καὶ πλήρης πόνων καὶ πονηρίας, ἀλλ' ἐν μετανοίᾳ με παράλαβε, καὶ ἐν ἐπιγνώσει ἀνακάλεσαι μὴ γένωμαι κτῆμα, μὴ βρῶμα τοῦ ἀλλοτρίου. Σωτήρ αὐτός με οἴκτειρον. Βασίλειον τὴν ἀξίαν, διάδημα καὶ πορφύραν ἠμφιεσμένος, πολυκτῆμων ἄνθρωπος καὶ δίκαιος, πλούτῳ ἐπιβρίθων καὶ βοσκήμασιν, ἐξαίφνης τὸν πλουῦτον, τὴν δόξαν, τὴν βασιλείαν, πτωχεύσας ἀπεκείρατο. Εἰ δίκαιος ἦν ἐκεῖνος, καὶ ἄμεμπτος παρὰ πάντας, καὶ οὐκ ἀπέδρα, τὰ τοῦ πλάνου ἔνεδρα καὶ σκάμματα, σὺ φιλαμαρτήμων οὔσα τάλαινα, ψυχὴ τί ποιήσεις, ἐάν τί τῶν ἀδοκῆτων, συμβῆ ἐπενεχθῆναι σοι; Ἰψήγορος νῦν ὑπάρχω, θρασὺς δὲ καὶ τὴν καρδίαν, εἰκῆ καὶ μάτην· μὴ τῷ Φαρισαίῳ</p>		<p>προσκυνούμε τὴν ἐξουσία σου. Καὶ νῦν... Θεοτοκίον. Τὸν Υἱὸ τὸν προαιώνιο κατὰ τὸν Πατέρα, Θεοτόκε, χωρὶς ἄνδρα τὸν ἐγέννησες σὲ χρόνο· Παράξενο θαῦμα, γιατὶ ἔμεινες Παρθένος πού θηλάζει. ᾨδὴ Δ'. Ἄκουσε ὁ Προφήτης γιὰ τὸν ἐρχομό σου καὶ φοβή- θηκε, διότι ἐπρόκειτο, νὰ γεννηθεῖς ἀπὸ Παρθένο καὶ νὰ ἐμφανισθεῖς στοὺς ἀνθρώπους καὶ ἔλεγε· Ἄκουσα τὴ φήμη γιὰ σένα, καὶ φοβήθηκα· Δόξα στὴ δύναμή σου, Κύριε. (Δίς). Ὁ χρόνος τῆς ζωῆς μου εἶναι σύντομος καὶ γεμᾶτος ἀπὸ κακία· Ἀλλὰ παράλαβέ με σὲ καιρὸ μετανοίας, καὶ ἀνακάλεσέ με συνειδητά· Γιὰ νὰ μὴ γίνω κτῆμα, οὔτε τροφὴ τοῦ ξένου, τοῦ διαβόλου· Σωτήρα, Ἐσύ λυπήσου με. Μέ βασιλικὴ ἀξία, ντυμένος μέ στέμμα καὶ πορφύ- ρα (βασιλικὸ ἔνδυμα), ἄνθρωπος μέ πολλά κτήματα καὶ δίκαιος, γεμᾶτος ἀπὸ πλοῦτο καὶ κοπάδια ζώων, ξαφνι- κὰ στερήθηκε τὸν πλοῦτο, τὴ δόξα τῆ βασιλεία μένον- τας φτωχός. Ἐάν ἐκεῖνος ἦταν δίκαιος καὶ πιὸ ἄμεμπτος (ἄψογος) ἀπὸ ὅλους, καὶ δὲ μπόρεσε νὰ ἀποφύγει τίς ἐνέδρες τοῦ πλάνου (τοῦ διαβόλου) καὶ τίς τάφρους, ἐσύ, ταλαίπωρη ψυχὴ, πού ρέπεις πρὸς τὴν ἁμαρτία, τί θὰ κάνεις ἂν συμβεῖ νὰ σοῦ ἔλθει κάτι ἀπὸ τὰ ἀπροσδόκητα; Τώρα εἶμαι περήφανος στὰ λόγια καὶ θρασὺς στὴν καρδιά, ἀλλὰ χωρὶς λόγο καὶ μάταια· Μὴ μέ καταδικά- σεις μαζί μέ τό Φαρισαῖο, μᾶλλον δώσε μου τὴν ταπει-</p>
--	--	---

συγκαταδικάσης με, μᾶλλον τοῦ Τελώνου τὴν ταπείνωσιν, παράσχου μοι μόνη οἰκτίρμον, δικαιοκροίτα, καὶ τούτω συναρίθμησον.

Ἐξήμαρτον ἐνυβρίσας, τὸ σκεῦος τὸ τῆς σαρκός μου, οἶδα οἰκτίρμον, ἀλλ' ἐν μετανοίᾳ με παράλαβε, καὶ ἐν ἐπιγνώσει ἀνακάλεσαι, μὴ γένωμαι κτῆμα, μὴ βρῶμα τοῦ ἀλλοτρίου. Σωτὴρ αὐτός με οἰκτεῖρον.

Αὐτεῖδωλον ἐγενόμην, τοῖς πάθεσι τὴν ψυχὴν μου καταμολύνας, ἀλλ' ἐν μετανοίᾳ με παράλαβε, καὶ ἐν ἐπιγνώσει ἀνακάλεσαι, μὴ γένωμαι κτῆμα, μὴ βρῶμα τοῦ ἀλλοτρίου. Σωτὴρ αὐτός με οἰκτεῖρον.

Οὐκ ἤκουσα τῆς φωνῆς σου, παρήκουσα τῆς γραφῆς σου τοῦ Νομοθέτου, ἀλλ' ἐν μετανοίᾳ με παράλαβε, καὶ ἐν ἐπιγνώσει ἀνακάλεσαι, μὴ γένωμαι κτῆμα, μὴ βρῶμα τοῦ ἀλλοτρίου, Σωτὴρ αὐτός με οἰκτεῖρον.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν

Μεγάλων ἀτοπημάτων, εἰς βάθος κατενεχθεῖσα, οὐ κατεσχέθης, ἀλλ' ἀνέδραμες λογισμῶ κρείττονι, πρὸς τὴν ἀκροτάτην διὰ πράξεως, σαφῶς ἀρετὴν παραδόξως, Ἀγγέλων φύσιν, Μαρία καταπλήξασα.

Δόξα...

Ἀμέριστον τῇ οὐσίᾳ, ἀσύγχυτον τοῖς προσώποις θεολογῶ σε, τὴν Τριαδικὴν μίαν Θεότητα, ὡς Ὁμοβασίλειον καὶ σύνθρονον, βοῶ σοι τὸ Ἄισμα, τὸ μέγα, τὸ ἐν ὑψίστοις, τρισσῶς

νωση τοῦ Τελώνη, μόνη Εὐσπλαχνε, πού κρίνεις δίκαια, καὶ βάλε με μαζί μέ αὐτόν.

Ἀμάρτησα γιατί ἐξευτέλισα τό σῶμα μου, τό ἀναγνωρίζω, Εὐσπλαχνε· Ἀλλά πᾶρε με μέ μετάνοια, καί κάλεσέ με κοντά σου συνειδητά· Γιά νά μή γίνω κτῆμα, οὔτε τροφή τοῦ ξένου, τοῦ διαβόλου· Σωτήρα, ἐσύ λυπήσου με.

Ἔγινα εἶδωλο τοῦ ἑαυτοῦ μου βλάπτοντας, Εὐσπλαχνε, μέ τά πάθη τὴν ψυχὴ μου· Ἀλλά πᾶρε με μέ μετάνοια, καί κάλεσέ με κοντά σου συνειδητά· Γιά νά μή γίνω κτῆμα, οὔτε τροφή τοῦ ξένου, τοῦ διαβόλου· Σωτήρα, ἐσύ λυπήσου με.

Δέν ἄκουσα τά λόγια σου, παρήκουσα τὴ Γραφή σου τοῦ Νομοθέτη· Ἀλλά πᾶρε με μέ μετάνοια, καί κάλεσέ με κοντά σου συνειδητά· Γιά νά μή γίνω κτῆμα, οὔτε τροφή τοῦ ξένου, τοῦ διαβόλου· Σωτήρα, ἐσύ λυπήσου με.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε γιά μᾶς.

Μολονότι ἔπεσες σέ βάθος μεγάλων σφαλμάτων, δέν αἰχμαλωτίστηκες· Ἀλλά σαφέστατα ἀνέβηκες τρέχοντας μέ καλλίτερο λογισμό, παραδόξως πρὸς τὴν ἀνώτατη ἀρετὴ μέ τὴν πράξη, καταπλήττοντας, Μαρία τὴ φύση τῶν Ἀγγέλων.

Δόξα...

Ἀχώριστη στὴν οὐσία, ἀσύγχυτη στά πρόσωπα σέ ἀνακηρύττουμε, ἐσένα τὴν Τριαδικὴ μίαν Θεότητα, μέ τὴν ἴδια Βασιλεία καὶ τό θρόνο· Φωνάζω σ' ἐσένα τόν μεγάλο Ὑμνο (τόν τρισάγιο), ὁ ὁποῖος ψάλλεται τρεῖς φορές.

ὕμνολογούμενον.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Καὶ τίκτεῖς καὶ παρθενεύεις, καὶ μένεις δι' ἀμφοτέρων, φύσει Παρθένος, ὁ τεχθεὶς καινίζει νόμους φύσεως, ἢ νηδὺς δὲ κύει μὴ λοχεύουσα, Θεὸς ὅπου θέλει, νικᾶται φύσεως τάξις· ποιεῖ γὰρ ὅσα βούλεται.

Ἰδιὴ Ε'. Ὁ Εἰρμός.

«Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντα Φιλάνθρωπε, φώτισον δέομαι, καὶ ὀδήγησον καὶ ἐμὲ, ἐν τοῖς προστάγμασί σου, καὶ δίδαξόν με Σωτήρ, ποιεῖν τὸ θέλημά σου».

(Δίς).
Τὴν χαμαὶ συγκύπτουσαν μιμοῦ ᾧ ψυχῇ, πρόσελθε, πρόσπεσον, τοῖς ποσὶ τοῦ Ἰησοῦ, ἵνα σε ἀνορθώσῃ· καὶ βηματίσεις ὀρθῶς, τὰς τρίβους τοῦ Κυρίου.

Εἰ καὶ φρέαρ Δέσποτα ὑπάρχεις βαθύ, βλῦσόν μοι νάματα, ἐξ ἀχράντων σου φλεβῶν, ἵν' ὡς ἡ Σαμαρεῖτις, μηκέτι πίνων διψῶ· ζωῆς γὰρ ῥεῖθρα βρύεις.

Σιλωὰμ γενέσθω μοι τὰ δάκρυά μου, Δέσποτα Κύριε, ἵνα νίψωμαι καὶ ἐγώ, τὰς κόρας τῆς καρδιάς, καὶ ἴδω σε νοερῶς, τὸ φῶς τὸ πρὸ αἰώνων.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἀσυγκρίτῳ ἔρωτι πανόλβιε, ξύλον ποθήσασα, προσκυνῆσαι τοῦ Σταυροῦ, ἠξίωσαι τοῦ πόθου, ἀξίωσον οὖν καὶ ἐμὲ, τυχεῖν τῆς ἄνω δόξης.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Καὶ γεννᾷς, καὶ εἶσαι Παρθένος, καὶ μένεις καὶ μετὰ δύο στή φύση Παρθένος· Αὐτὸς πού γεννήθηκε ἀνακαινίζει τοὺς νόμους τῆς φύσης, καὶ ἡ κοιλία σου ἐγκυμονεῖ, χωρὶς νά γίνει λεχῶνα. Ὅπου θέλει ὁ Θεός, νικιέται ἢ τάξη τῆς φύσης· Διότι πραγματοποιεῖ ὅσα θέλει.

Ἰδιὴ Ε'.

Ἐγὼ πού ἀγρυπνῶ ἀπὸ τῆ νύχτα, Φιλάνθρωπε, σέ παρακαλῶ, ὀδήγησε κι ἐμένα στὰ προστάγματά σου, καὶ δίδαξέ με, Σωτήρα, νά κάνω τὸ θέλημά σου.

(Δίς).

Μιμήσου, ψυχὴ μου, ἐκείνην πού ἔσκυβε κάτω (τὴ συγκύπτουσα)· πλησίασε, πέσε στὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ, γιὰ νά σέ ἀνορθώσῃ (νά σέ σηκώσῃ), καὶ νά περπατήσῃς ὀρθά τοὺς δρόμους τοῦ Κυρίου.

Ἄν καὶ εἶσαι βαθύ πηγάδι, Κύριε, ἀνάβλυσε γιὰ μένα νερά ἀπὸ τίς ἀμόλυντές σου φλέβες· Ὅστε ὅπως ἡ Σαμαρεῖτιδα, νά μὴν πίνω καὶ ξαναδιψῶ· Διότι ἀναβλύζεις τὰ νερά τῆς ζωῆς.

Ἄς γίνουν Σιλωὰμ γιὰ μένα τὰ δάκρυά μου, Δέσποτα Κύριε, γιὰ νά νίψω κι ἐγὼ τίς κόρες τῆς καρδιάς μου, καὶ νά δῶ μέ τὸ νοῦ ἐσένα, τὸ φῶς τὸ προαιώνιο.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε γιὰ μᾶς.

Μέ ἀσύγκριτο ἔρωτα, τρισμακάριστη, ἐπειδὴ πόθησες, νά προσκυνήσῃς τὸ Εὐλο τῆς ζωῆς, ἀξιώθηκες νά ἐκπληρώσῃς τὸν πόθο σου· Ἀξίωσε λοιπὸν κι ἐμένα, νά ἐπιτύχω τὴν ἀνώτερη ζωή.

<p>Δόξα...</p> <p>Σὲ Τριάς δοξάζομεν τὸν ἕνα Θεόν, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ ὁ Πατήρ, ὁ Υἱός, καὶ τὸ Πνεῦμα, ἀπλή οὐσία Μονάς, αἰὶ προσκυνουμένη.</p> <p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Ἐκ σοῦ ἠμφιάσατο τὸ φύραμά μου, ἄφθορε ἄνανδρε, Μητροπάρθενε Θεός, ὁ κτίσας τοὺς αἰῶνας, καὶ ἤνωσεν ἑαυτῶ, τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν.</p> <p>Ωιδὴ ΣΤ'. Ὁ Εἰρμός.</p> <p>«Ἐβόησα, ἐν ὅλη καρδίᾳ μου, πρὸς τὸν οἰκτίρμονα Θεόν, καὶ ἐπήκουσέ μου, ἐξ Αἰδοῦ κατωτάτου, καὶ ἀνήγαγεν ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου». (Δίς).</p> <p>Ἐγὼ εἶμι, Σωτήρ ἦν ἀπώλεσας, πάλαι βασίλειον δραχμὴν, ἀλλ' ἀνάψας λύχνον, τὸν Πρόδρομόν σου Λόγε, ἀναζήτησον, καὶ εὐρὲ τὴν σὴν εἰκόνα.</p> <p>Ἀντίστηθι, καὶ καταπολέμησον, ὡς Ἰησοῦς τὸν Ἀμαλήκ, τῆς σαρκὸς τὰ πάθη, καὶ τοὺς Γαβωνίτας, τοὺς ἀπατηλοὺς λογισμοὺς αἰὶ νικῶσα.</p> <p>Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.</p> <p>Ἴνα παθῶν, φλογμὸν κατασβέσης, δακρῶν ἔβλυζες αἰεὶ, ὀχετοὺς Μαρία, ψυχὴν πυρπολουμένην, ὧν τὴν χάριν νέμοις, κάμοι τῶ σῶ οἰκέτη.</p> <p>Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν</p>		<p>Δόξα...</p> <p>Ἐσένα δοξάζουμε, Ἁγία Τριάδα, τὸν ἕνα Θεό· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶσαι ὁ Πατέρας, ὁ Υἱός καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ἀπλή οὐσία μονάδα, πού σέ προσκυνοῦμε πάν-τα.</p> <p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Ἀπὸ σένα ντύθηκε τὴ ζύμη μου (τό σῶμα μου), ἄφθορη, χωρὶς ἄνδρα, Μητέρα Παρθένε, ὁ Θεός, πού δημιούργησε τοὺς αἰῶνες, καὶ ἔνωσε μέ τὸν ἑαυτό του τὴ φύση τῶν ἀνθρώπων.</p> <p>Ωιδὴ ΣΤ'.</p> <p>Κραύγασα μέ ὅλη τὴν καρδιά μου πρὸς τὸν φιλό-θρωπο Θεό, καὶ μέ ἄκουσε ἀπὸ τὸν κατώτατο ἄδη, καὶ ἀνέβασε ἀπὸ τὴ φθορὰ τὴ ζωὴ μου.</p> <p>(Δίς).</p> <p>Ἐγὼ εἶμαι, Σωτήρα, ἢ βασιλικὴ δραχμὴ, τὴν ὁποία παλαιὰ ἔχασες, ἀλλὰ ἀνάβοντας σάν λυχνάρι τὸν Πρόδρομό σου, Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἀναζήτησε καὶ βρές τὴ δικὴ σου εἰκόνα, ἐμένα.</p> <p>Σήκω καὶ καταπολέμησε τοὺς Ἀμαληκίτες, ὅπως ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ, δηλαδή τὰ σαρκικὰ πάθη, καὶ τοὺς Γαβωνίτες, δηλαδή τοὺς ἀπατηλοὺς λογισμοὺς, νικῶν-τας τους πάντοτε.</p> <p>Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε γιὰ μᾶς.</p> <p>Γιὰ νὰ σβῆσεις τὴ φλόγα τῶν παθῶν, ἀνέβλυζες πάντα ἀγωγούς δακρῶν, Μαρία, πυρπολώντας τὴν ψυχὴ σου· Αὐτῶν τῶν ἀγωγῶν τὴ χάρη, εἶθε νὰ τὴ δίνεις καὶ σ' ἐμένα τὸν δοῦλο σου.</p> <p>Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε γιὰ μᾶς.</p> <p>Ἀπόκτησες οὐράνια ἀπάθεια, Μητέρα, μέ</p>
---	--	---

<p>Ἀπάθειαν, ἐκτήσω οὐράνιον, δι' ἀκροτάτης ἐπὶ γῆς, πολιτείας, Μῆτερ· διὸ τοὺς σέ ὑμνοῦντας, ἐκ παθῶν ῥυσθῆναι, πρεσβείαις σου δυσώπει.</p> <p>Δόξα...</p> <p>Τριάς εἰμι ἀπλή ἀδιαίρετος διαιρετὴ προσωπικῶς, καὶ Μονὰς ὑπάρχω, τῇ φύσει ἠνωμένη. Ὁ Πατὴρ φησι, καὶ Υἱὸς καὶ Θεῖον Πνεῦμα.</p> <p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Ἡμήτρα σου, Θεὸν ἡμῖν ἔτεκε, μεμορφωμένον καθ' ἡμᾶς, ἀλλ' ὡς Κτίστην πάντων, δυσώπει, Θεοτόκε, ἵνα ταῖς πρεσβείαις, ταῖς σαῖς δικαιωθῶμεν.</p> <p>Κοντάκιον.</p> <p>Ψυχὴ μου ψυχὴ μου, ἀνάστα, τί καθεύδεις; τὸ τέλος ἐγγίζει, καὶ μέλλεις θορυβεῖσθαι ἀνάνηψον οὖν, ἵνα φείσῃται σου Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ πανταχοῦ παρῶν, καὶ τὰ πάντα πληρῶν.</p> <p>Ωιδὴ Ζ'. Ὁ Εἰρμὸς.</p> <p>«Ἡμάρτομεν, ἠνομήσαμεν, ἠδικήσαμεν ἐνώπιόν σου, οὐδὲ συνετηρήσαμεν, οὐδὲ ἐποιήσαμεν, καθὼς ἐνετείλω ἡμῖν. Ἀλλὰ μὴ παραδώῃς ἡμᾶς εἰς τέλος, ὁ τῶν Πατέρων Θεός».</p> <p>(Δίς).</p> <p>Ἐξέλιπον, αἱ ἡμέραι μου, ὡς ἐνύπνιον ἐγειρομένον· ὅθεν ὡς Ἐζεκίας δακρῶω, ἐπὶ κλίνης μου προσθῆναί μοι χρόνους ζωῆς. Ἀλλὰ τίς Ἡσαΐας, παραστήσεται μοι ψυχὴ, εἰ μὴ ὁ πάντων</p>		<p>ὑψηλότατο τρόπο πνευματικῆς ζωῆς· Γί' αὐτὸ ἰκέτευε, αὐτοὶ πού σε ὑμνοῦν, νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὴν κυριαρχία τῶν παθῶν.</p> <p>Δόξα...</p> <p>Εἶμαι Τριάδα ἀπλή καὶ ἀδιαίρετη, πού διαιροῦμαι σὲ πρόσωπα, καὶ ὑπάρχω Μονάδα ἐνωμένη ὡς πρὸς τὴ φύση· Λέγει ὁ Πατέρας, ὁ Υἱός, καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα.</p> <p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Ἡμήτρα σου γέννησε γιὰ μᾶς Θεό, πού πῆρε μορφή, ὅπως ἐμεῖς· Τὸν ὁποῖον ὡς Κτίστη τῶν πάντων ἰκέτευε, Θεοτόκε, γιὰ νὰ δικαιωθοῦμε μὲ τίς δικές σου πρεσβείες.</p> <p>Κοντάκιον.</p> <p>Ψυχὴ μου, ψυχὴ μου, σήκω, γιατί κοιμᾶσαι; Τὸ τέλος πλησιάζει καὶ πρόκειται, νὰ ταραχθεῖς· Σύνελθε λοιπόν, γιὰ νὰ σέ λυπηθεῖ ὁ Χριστὸς ὁ Θεός, πού εἶναι παντοῦ παρῶν καὶ γεμίζει τὰ πάντα.</p> <p>Ωιδὴ Ζ'.</p> <p>Ἄμαρτήσαμε, ἀνομήσαμε, ἀδικήσαμε ἐνώπιόν σου, οὔτε τηρήσαμε, οὔτε πράξαμε, καθὼς μᾶς πρόσταξες. Ἀλλὰ μὴ μᾶς παραδώσεις σὲ ἀφανισμό, Θεέ τῶν πατέρων.</p> <p>(Δίς).</p> <p>Χάθηκαν οἱ ἡμέρες μου σάν ὄνειρο κάποιου, πού ξύπνησε· Γί' αὐτὸ ὅπως ὁ Ἐζεκίας δακρῶω, γιὰ νὰ μοῦ προσθέσεις μερικὰ χρόνια στὴ ζωῆ. Ἀλλὰ ποιὸς Ἡσαΐας θά σοῦ παρουσιασθεῖ, ψυχὴ, παρά ὁ Θεός τῶν πάντων;</p> <p>Προσπέφτω μπροστά σου, καὶ σοῦ προσφέρω σάν</p>
--	--	--

Θεός;

Προσπίπτω σοι, καὶ προσάγω σοι, ὡσπερ δάκρυα τὰ ῥήματά μου, ἤμαρτον, ὡς οὐχ ἤμαρτε Πόρνη, καὶ ἠνόμησα, ὡς ἄλλος οὐδεὶς ἐπὶ γῆς. Ἀλλ' οἰκτείρησον Δέσποτα τὸ ποίημά σου, καὶ ἀνακάλεσαί με.

Κατέχρωσα, τὴν εἰκόνα σου, καὶ παρέφθαιρα τὴν ἐντολήν σου, ὅλον ἀπημαυρώθη τὸ κάλλος, καὶ τοῖς πάθεσιν ἐσβέσθη Σωτὴρ ἡ λαμπάς· ἀλλ' οἰκτείρας ἀπόδος μοι, ὡς ψάλλει Δαυῖδ τὴν ἀγαλλίασιν.

Ἐπίστρεψον, μετανόησον, ἀνακάλυψον τὰ κεκρυμμένα, λέγε Θεῶ τῶ τὰ πάντα εἰδοῦσι. Σὺ γινώσκεις μου τὰ κρύφια μόνε Σωτὴρ, καὶ αὐτός με ἐλέησον, ὡς ψάλλει Δαυῖδ, κατὰ τὸ ἔλεός σου.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Βοήσασα, πρὸς τὴν ἄχραντον, Θεομήτορα πρὶν ἀπεκρούσω, λύσσαν παθῶν βιαίων ὀχλοῦντων, καὶ κατήσχυνας, ἐχθρὸν τὸν πτερνίσαντα. Ἀλλὰ δὸς νῦν βοήθειαν ἐκ θλίψεως, κἀμοὶ τῶ δούλω σου.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ὅν ἔστειρας, ὃν ἐπόθησας, δι' ὃν ἔτηξας σάρκα· Ὅσια, αἴτησαι νῦν Χριστὸν ὑπὲρ δούλων, ὅπως ἴλεως γενόμενος πᾶσιν ἡμῖν, εἰρηναίαν κατάστασιν βραβεύσειε, τοῖς σεβομένοις αὐτόν.

Δόξα...

δάκρυα τὰ λόγια μου· Ἀμάρτησα, ὅπως ἀμάρτησε ἡ πόρνη, καὶ παρανόμησα, ὅπως κανέννας ἄλλος ἐπάνω στή γῆ. Ἀλλὰ σπλαχνίσου, Κύριε, τὸ πλάσμα σου, καὶ κάλεσε με πίσω.

Λέρωσα τὴν εἰκόνα σου καὶ θεώρησα ἄχρηστη τὴν ἐντολή σου· Ὅλη ἡ ὁμορφιά μου ντζουρώθηκε, καὶ σβήσθηκε, Σωτὴρα, τὸ λυχνάρι. Ἀλλὰ λυπήσου με, καὶ δὸς μοι τὴν ἀγαλλίαση, ὅπως ψάλλει ὁ Δαυῖδ.

Ἐπίστρεψε, (ψυχή), μετανόησε, φανέρωσε ὅσα ἔχουν γίνει· Λέγε στὸν Θεό, πού γνωρίζει τὰ πάντα· Ἐσύ γνωρίζεις αὐτὰ πού ἔχω κρυμμένα, μόνε Σωτὴρα, κι Ἐσύ ἐλέησέ με, ὅπως ψάλλει ὁ Δαυῖδ, κατὰ τὸ ἔλεός σου.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε γιὰ μᾶς.

Φώναξες πρὸς τὴν ἀμόλυνη Μητέρα τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀπέκρουσες τὴ λύσσα τῶν παθῶν, πού πρὶν σέ ἐνοχλοῦσαν βίαια, καὶ καταντρόπιασες τὸν ἐχθρό, πού σέ ὑποδούλωσε. Ἀλλὰ δῶσε βοήθεια στή θλίψη καὶ σ' ἐμένα τὸν δούλο σου.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε γιὰ μᾶς.

Αὐτόν τὸν ὅποιον ἀγάπησες, Αὐτόν τὸν ὅποιον ἐπόθησες, Αὐτόν γιὰ τὸν ὅποιον ἔλιωσες τὴ σάρκα σου, Ὅσια, αὐτόν ἰκέτευε τώρα, τὸν Χριστό, γιὰ ἐμᾶς τοὺς δούλους, ὥστε, ἀφοῦ γίνει σπλαχνικός σέ ὅλους μας πού τὸν σεβόμαστε, νὰ δώσει σάν βραβεῖο εἰρηνική κατάσταση.

Δόξα...

Τριάδα ἀπλή, ἀδιαίρετη, μέ τὴν ἴδια οὐσία καὶ μία φύση, τρία φῶτα καὶ ἓνα φῶς, καὶ τρία ἅγια καὶ ἓνα ἅγιο

Τριάς ἀπλή, ἀδιαίρετε, Ὁμοούσιε Μονὰς ἀγία, φῶτα καὶ φῶς καὶ ἅγια τρία, καὶ ἓν ἅγιον ὑμνεῖται Θεὸς ἡ Τριάς, ἀλλ' ἀνύμνησον, δόξασον ζωὴν καὶ ζωάς, ψυχὴ τὸν πάντων Θεόν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἕμνοῦμέν σε, εὐλογοῦμέν σε, προσκυνοῦμέν σε Θεογεννήτορ, ὅτι τῆς ἀχωρίστου Τριάδος, ἀπεκύησας τὸν ἕνα Υἱὸν καὶ Θεόν, καὶ αὐτὴ προηνώξας ἡμῖν, τοῖς ἐν γῆ τὰ ἐπουράνια.

Ωιδὴ Η'. Ὁ Εἰρμός.

«Ὁν Στρατιαί, οὐρανῶν δοξάζουσι, καὶ φρίττει τὰ Χερουβίμ, καὶ τὰ Σεραφίμ, πᾶσα πνοὴ καὶ κτισίς, ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας». (Δίς).

Τὸ τῶν δακρῶν, Σωτῆρ ἀλάβαστρον, ὡς μύρον κατακενῶν, ἐπὶ κεφαλῆς, κράζω σοι ὡς ἡ Πόρνη, τὸν ἔλεον ζητοῦσα, δέησιν προσάγω, καὶ ἄφεσιν αἰτῶ λαβεῖν με.

Εἰ καὶ μηδεὶς, ὡς ἐγὼ σοι ἤμαρτεν, ἀλλ, ὅμως δέξαι καὶ μέ, εὐσπλαχνε Σωτῆρ, φόβω μετανοοῦντα, καὶ πόθῳ κεκραγότα. Ἕμαρτόν σοι μόνῳ, ἠνόμησα, ἐλέησόν με.

Φεῖσαι Σωτῆρ, τοῦ ἰδίου πλάσματος, καὶ ζήτησον ὡς ποιμὴν, τὸ ἀπολωλός, πρόβατον πλανηθέντα, ἐξάρπασον τοῦ λύκου, ποιήσόν με θρέμμα, ἐν τῇ νομῇ τῶν σῶν προβάτων.

Ὅταν Κριτής, καθίσῃς ὡς εὐσπλαχνος, καὶ δείξῃς τὴν φοβεράν, δόξαν σου Χριστέ, ὦ ποῖος φόβος τότε! καμίνου καιομένης, πάντων

ὑμνεῖται ὁ Θεός, ἡ Ἁγία Τριάδα. Ἀλλὰ ἀνύμνησε, δόξασε, ψυχὴ μου, ζωὴ καὶ ζωές, τὸν Θεό τῶν πάντων.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Σέ ὑμνοῦμε, σέ εὐλογοῦμε, σέ προσκυνοῦμε, Θεογεννήτρια, Διότι γέννησες τὸν ἕνα ἀπὸ τὴν ἀχώριστη Τριάδα, τὸν Υἱὸ καὶ Θεό· Καὶ ἡ ἴδια ἄνοιξες προκαταβολικά τὰ ἐπουράνια, γιὰ μᾶς πού εἴμαστε στὴ γῆ.

Ωιδὴ Η'.

Αὐτόν πού δοξάζουν οἱ στρατιές τῶν οὐρανῶν, καὶ φρίττουν τὰ Χερουβίμ καὶ τὰ Σεραφίμ κάθε ζωντανό καὶ κάθε κτίσμα, ὑμνεῖτε, δοξολογεῖτε, καὶ ὑπερυψώνετε τὸν σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες. (Δίς).

Τὸ ἀλαβάστρινο μυροδοχεῖο τῶν δακρῶν, Σωτῆρα, ἀδειάζοντάς το σάν μύρο ἐπάνω στὴν κεφαλὴ σου, σοῦ φωνάζω, ὅπως ἡ πόρνη, πού ζητοῦσε τὸ ἔλεός σου· Σοῦ προσφέρω δέηση, καὶ ζητῶ, νὰ λάβω ἄφεση.

Μολονότι κανένας δὲν ἀμάρτησε σ' ἐσένα, ὅπως ἐγώ, ἀλλ' ὅμως δέξου κι ἐμένα, εὐσπλαχνε Σωτῆρα, πού μετανοῶ μέ φόβο, καὶ μέ πόθο κραυγάζω· Ἀμάρτησα σ' ἐσένα μόνο, παρανόμησα, ἐλέησέ με.

Σπλαχνίσου, Σωτῆρα τὸ δικό σου πλάσμα, καὶ ζήτησε ὡς βοσκός τὸ χαμένο πρόβατο· Ἐπειδὴ πλανήθηκα, ἄρπαξέ με ἀπὸ τὸν λύκο, κάνε με πρόβατο στό κοπάδι τῶν δικῶν σου προβάτων.

Ὅταν καθίσῃς, ὡς εὐσπλαχνος Κριτής, καὶ δείξῃς τὴ φοβερὴ δόξα σου, Χριστέ, ὦ τί φόβος τότε! Ὅταν θὰ καίει τὸ καμίνι, ὅταν ὅλοι θὰ δειλιάζουν, μπροστὰ στὴν ἀβάσταχτη ἐμφάνιση τοῦ δικαστικοῦ σου Βήματος.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε γιὰ μᾶς.

δειλιώντων, τὸ ἄστεκτον τοῦ βήματός σου.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἡ τοῦ Φωτός, τοῦ ἀδύτου Μητέρα σε, φωτίσασα σκοτασμοῦ, ἔλυσε παθῶν· ὅθεν εἰσδεδεγμένη, τοῦ Πνεύματος τὴν χάριν, φώτισον Μαρία, τοὺς σὲ πιστῶς ἀνευφημοῦντας.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Θαῦμα καινόν, κατιδὼν ἐξίστατο, ὁ θεῖος ὄντως ἐν σοί, Μητερ Ζωσιμαῖς· Ἄγγελον γὰρ ἔώρα, ἐν σώματι καὶ θάμβους, ὅλος ἐπληροῦτο, Χριστὸν ὑμνῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δόξα...

Ἄναρχε Πάτερ, Υἱὲ συνάναρχε, Παράκλητε ἀγαθέ, Πνεῦμα τὸ εὐθές, Λόγου Θεοῦ Γεννητορ, Πατρὸς ἀνάρχου Λόγε, Πνεῦμα ζῶν καὶ κτίζον, Τριάς Μονὰς ἐλέησόν με.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ὡς ἐκ βαφῆς, ἀλουργίδος Ἄχραντε, ἡ νοητὴ πορφυρίς, τοῦ Ἐμμανουήλ, ἔνδον ἐν τῇ γαστρὶ σου, ἡ σὰρξ συνεξυφάνθη· ὅθεν Θεοτόκον, ἐν ἀληθείᾳ σε τιμῶμεν.

Ὡιδὴ Θ'. Ὁ Εἰρμός.

«Ἀσπόρου συλλήψεως, ὁ τόκος ἀνερμήνευτος, Μητρὸς ἀνάδρου, ἄφθορος ἡ κύησις· Θεοῦ γὰρ ἡ γέννησις, καινοποιεῖ τὰς φύσεις· διὸ σε πᾶσαι αἱ γενεαί, ὡς Θεόνυμφον Μητέρα, ὀρθοδόξως μεγαλύνομεν».

Ἡ Μητέρα τοῦ ἄδυτου (τοῦ ἀβασίλευτου) φωτός, σ' ἐφώτισε καὶ σ' ἐλευθέρωσε ἀπὸ τοῦ σκοτάδι τῶν παθῶν· Γί' αὐτό, ἀφοῦ δέχθηκες μέσα σου τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος, Μαρία, φώτισε αὐτοὺς πού σέ ἐγκωμιάζουν μέ πιστη.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε γιά μᾶς.

Βλέποντας ἀληθινά θαῦμα καινούριο σ' ἐσένα, Μητέρα, ὁ ἅγιος Ζωσιμαῖς, ἀποροῦσε· Διότι ἔβλεπε Ἄγγελο μέσα σέ σῶμα, καί γέμιζε ὀλόκληρος ἀπὸ μεγάλη ἔκπληξη καὶ ὑμνοῦσε τὸν Χριστό γιά πάντα.

Δόξα...

Ἄναρχε Πατέρα, Υἱέ μαζί καί σύ ἄναρχε, Πνεῦμα τῆς Ἀλήθειας, Ἐσύ Πατέρα πού γέννησες τὸ Λόγο τοῦ Θεοῦ, Ἐσύ Λόγε τοῦ ἀναρχοῦ Πατέρα, καί Ἐσύ Ἅγιο Πνεῦμα, πού δίνεις τὴ ζωή καὶ δημιουργεῖς, Τριάδα Μονάδα, ἐλέησέ με.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Σάν ἀπὸ βαφὴ πορφύρας, Ἀμόλυνη, τὸ πνευματικὸ κόκκινο βασιλικὸ ἔνδυμα τοῦ Ἐμμανουήλ (τοῦ Χριστοῦ), δηλαδή ἡ σὰρκα του, τὸ σῶμα του, ὑφάνθηκε μαζί σου· Γί' αὐτό ἀληθινά σε τιμοῦμε ὡς Θεοτόκο.

Ὡιδὴ Θ'. Ὁ Εἰρμός.

Ἡ γέννηση μετὰ ἀπὸ σύλληψη, χωρὶς μεσολάβηση συζύγου, εἶναι ἀνεξήγητη, ἡ ἐγκυμοσύνη Μητέρας ἀνύπανδρης δὲν ἐπέφερε φθορὰ τῆς παρθενίας· Διότι ἡ γέννηση τοῦ Θεοῦ ἀνακαινίζει τοὺς φυσικοὺς νόμους· Γί' αὐτό ὅλες οἱ γενιές, ὡς Μητέρα, Νύμφη τοῦ Θεοῦ, σέ μεγαλύνουμε ὀρθόδοξα. (Δίς).

Σπλαχνίσου με, σῶσε με, Υἱέ τοῦ Δαυΐδ, ἐλέησέ με,

<p>(Δίς). Σπλαχνίσθητι σῶσόν με, Υἱὲ Δαυῖδ ἐλέησον, ὁ δαιμονῶντας, λόγω ἰασάμενος, φωνὴν δὲ τὴν εὐσπλαχνον, ὡς τῷ Ληστῇ μοι φράσον. Ἀμήν σοι λέγω μετ' ἐμοῦ, ἔση ἐν τῷ Παραδείσῳ, ὅταν ἔλθω ἐν τῇ δόξῃ μου.</p> <p>Ληστής κατηγορεῖ σοι, Ληστής ἐθεολόγει σοι· ἀμφοτέρω γάρ, σταυρῷ συνεκρέμαντο, ἀλλ' ὦ Πολυεύσπλαχνε, ὡς τῷ πιστῷ Ληστῇ σου, τῷ ἐπιγόνῳ σε Θεόν, κἄμοι ἀνοιξον τὴν θύραν, τῆς ἐνδόξου βασιλείας σου.</p> <p>Ἦκτίσις συνείχετο, σταυρούμενόν σε βλέπουσα, ὄρη καὶ πέτραι, φόβῳ διερρηγνυντο, καὶ γῆ συνεσειέτο, καὶ Ἄϊδης ἐγυμνοῦτο, καὶ συνεσκότασε τὸ φῶς, ἐν ἡμέρᾳ καθορῶν σε, Ἰησοῦ, προσηλωμένον σαρκί.</p> <p>Ἀξίους μετανοίας, καρποὺς μὴ ἀπαιτήσης με· ἡ γὰρ ἰσχὺς μου, ἐν ἐμοὶ ἐξέλιπε, καρδίαν μοι δώρησαι, ἀεὶ συντετριμμένην, πτωχείαν δὲ πνευματικὴν, ἵνα ταῦτά σοι προσοίσω, ὡς δεκτὴν θυσίαν, μόνε Σωτήρ.</p> <p>Κριτά μου καὶ γνῶστά μου, ὁ μέλλον πάλιν ἔρχεσθαι, σὺν τοῖς Ἀγγέλοις, κρῖναι Κόσμον ἅπαντα, ἰλέω σου ὄμματι, τότε ἰδὼν με φεῖσαι, καὶ οἰκτειρόν με Ἰησοῦ, τὸν ὑπὲρ τὴν πᾶσαν φύσιν, τῶν ἀνθρώπων ἀμαρτήσαντα.</p> <p>Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν Ἀπάσας ἐξέστησας, τῇ ξένη πολιτείᾳ σου,</p>		<p>Ἐσὺ πού θεράπευσες δαιμονισμένους μὲ μόνο τό λόγο σου· Καί πές μου, ὅπως στό Ληστή τά σπλαχνικά σου λόγια· Ἀληθινά σοῦ λέγω, θά εἶσαι μαζί μου στόν παράδεισο, ὅταν ἔλθω στή δόξα μου.</p> <p>Ὁ ἕνας Ληστής σέ κατηγοροῦσε, ὁ ἄλλος Ληστής θεολογοῦσε γιά σένα· Γιατί καί οἱ δύο κρέμονταν μαζί σου σέ Σταυρό. Ἀλλά, ὦ Πολυεύπλαχνε, ὅπως στόν πιστό σ' ἐσένα Ληστή, πού σέ ἀνεγνώρισε Θεό, ἔτσι καί σ' ἐμένα ἀνοιξε τή θύρα τῆς ἐνδοξῆς Βασιλείας σου.</p> <p>Ἦκτίση ἦταν ζάρωνε ἀπό φόβο βλέποντάς σε σταυρωμένο· Τά ὄρη καί οἱ πέτρες ἀπό τό φόβο ράγιζαν· Καί ἡ γῆ σειόνταν, καί ὁ ἄϊδης ἀπογυμνωτόταν· Καί τό φῶς συσκοτίσθηκε, ἐνῶ ἦταν ἡμέρα, βλέποντάς σε, Ἰησοῦ, μέ τό σῶμα καρφωμένο στόν Σταυρό.</p> <p>Μὴν ἀπαιτήσεις ἀπό μένα καρποὺς ἀξίους τῆς μετανοίας· Διότι ἡ δύναμή μου μέσα μου χάθηκε· Δώρισέ μου καρδιά συντετριμμένη· Καί δός μου πτωχεία πνευματική (ταπείνωση), γιά νά σοῦ τά προσφέρω ὡς θυσία δεκτὴ, μόνε Σωτήρα.</p> <p>Ἐσὺ πού εἶσαι Κριτής μου, καί μέ γνωρίζεις, καί πρόκειται πάλι νά ἔλθεις μαζί μέ τοὺς Ἀγγέλους, γιά νά κρίνεις ὅλο τόν κόσμο, βλέποντάς με μέ τό σπλαχνικό σου μάτι λυπήσου με, καί σπλαχνίσου Ἰησοῦ ἐμένα, πού ἀμαρτήσα περισσότερο ἀπό ὅλη τή φύση τῶν ἀνθρώπων.</p> <p>Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε γιά μᾶς.</p> <p>Μέ τὴν παράξενη ζωὴ σου ἐξέπληξες ὅλα τά τάγματα τῶν Ἀγγέλων, καί τά πλήθη τῶν ἀνθρώπων, γιατί ἔζησες σάν ἄλλη, καί ξεπέρασες τὴ φύση· Γιά ὅλα αὐτά,</p>
--	--	--

Ἀγγέλων τάξεις, βροτῶν τὰ συστήματα, ἀϋλως βιώσασα· καὶ φύσιν ὑπερβᾶσα, ἀνθ' ὧν ὡς ἄυλος τοῖς ποσίν, ἐπιβαίνουσα Μαρία, Ἰορδάνην διεπέρασας.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Τὸν Κτίστην ἰλέωσαι, ὑπὲρ τῶν εὐφημούντων σε, ὅσια Μῆτερ, ῥυσθῆναι κακώσεων, καὶ θλίψεων τῶν κύκλω, συνεπιτιθεμένων, ἵνα ῥυσθέντες τῶν πειρασμῶν, μεγαλύνωμεν ἀπαύστως, τὸν δοξάσαντά σε Κύριον.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἀνδρέα σεβάσμιε, καὶ Πάτερ τρισμακάριστε, Ποιμὴν τῆς Κρήτης, μὴ παύση δεόμενος, ὑπὲρ τῶν σὲ ὑμνούντων, ἵνα ῥυσθῶμεν πάσης, ὀργῆς καὶ θλίψεως καὶ φθορᾶς, καὶ πταισμάτων λυτρωθῶμεν, οἱ τιμῶντές σου τὴν μνήμην αἰεὶ.

Δόξα...

Πατέρα δοξάσωμεν, Υἱὸν ὑπερυψώσωμεν, τὸ θεῖον Πνεῦμα, πιστῶς προσκυνήσωμεν, Τριάδα ἀχώριστον, Μονάδα κατ' οὐσίαν, ὡς φῶς καὶ φῶτα καὶ ζῶην, καὶ ζωὰς ζωοποιούσαν, καὶ φωτίζουσιν τὰ πέρατα.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Τὴν Πόλιν σου φύλαττε, Θεογεννήτορ πάναγνε· ἐν σοὶ γὰρ αὕτη, πιστῶς βασιλεύουσα, ἐν σοὶ καὶ κρατύνεται, καὶ διὰ σοῦ νικῶσα, τροποῦται πάντα πειρασμόν, καὶ σκυλεύει πολεμίους καὶ διέπει τὸ ὑπήκοον.

σάν ἄυλη, περιπατώντας μέ τὰ πόδια, Μαρία, διεπέρασες τὸν Ἰορδάνη.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε γιά μᾶς.

Κάνε εὐνοϊκό τόν Κτίστη, γιά μᾶς πού σ' ἐγκωμιάζουμε, Ὅσια Μαρία, νά ἀπαλλαγοῦμε ἀπό ταιπωρίες καὶ θλίψεις, πού προέρχονται ἀπό τούς γύρω ἐχθρούς, οἱ ὅποιοι μᾶς ἐπιτίθενται ἀπό γύρω· Ὅστε ἀπαλλαγμένοι ἀπό τούς πειρασμούς, νά μεγαλύνουμε ἀκατάπαυστα τόν Κύριο πού σέ δόξασε.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε γιά μᾶς.

Ἀνδρέα σεβάσμιε, καὶ τριμακάριστε Πατέρα, Ποιμένα τῆς Κρήτης, μὴ παύσεις νά παρακαλεῖς γιά μᾶς πού σέ ὑμνοῦμε, γιά νά ἀπαλλαγοῦμε ἀπό κάθε ὀργή καὶ θλίψη καὶ φθορά, καὶ νά λυτρωθοῦμε ἀπό τὰ σφάλματα, ἐμεῖς πού τιμοῦμε τὴ μνήμη σου πάντοτε.

Δόξα...

Τόν Πατέρα ἄς δοξάσουμε, τόν Υἱόν ἄς ὑπερυψώσουμε, τό Ἅγιο Πνεῦμα μέ πίστη ἄς τό προακυνήσουμε, Τριάδα ἀχώριστη, Μονάδα στήν οὐσία, ὡς ἓνα φῶς (Μονάδα) καὶ τρία φῶτα (Τριάδα) καὶ μία ζωή, καὶ τρεῖς ζωές, ἡ ὅποια ζωοποιεῖ καὶ φωτίζει τὰ πέρατα.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Τὴν πόλη σου φύλαττε, Θεογεννήτρια πάναγνη· Μέ τὴ δική σου βοήθεια βασιλεύοντας μέ πίστη, ἀπό σένα παίρνει δύναμη, μέ τὴ βοήθειά σου νικώντας τρέπει σέ φυγή κάθε πειρασμό, καὶ λαφυραγωγεῖ τούς ἐχθρούς, καὶ κυβερνᾷ τούς ὑπηκόους.

Τὰ ὑπόλοιπα τοῦ Μεγ. Ἀποδείπνου.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 197-204).

Τά λοιπά τοῦ Μεγ. Αποδείπνου. (Συλλειτουργικό. Σελ.. 197-204).			
---	--	--	--